113 3. YIL 30 MART 1966 FİATI 100 KURUŞ

KARAOĞLAN

HAFTALIK RESİMLİ KAHRAMANLIK DERGİSİ

KARAOĞLAN - HAFTALIK RESİMLİ KAHRAMANLIK DERGİSİ
Sahibi ve Sorumlu Yönetmeni: SUAT YALAZ
Ankara Cad. 45. Güncer Han No. 19 İstanbul Tel: 273007

İLÂN VE ABONE ŞARTLARI: Arka Kapak (4 Renk Ofset Baskı): 1000 Lira
Ön İç Kapak: 700, Arka İç Kapak: 600, İç Sayfa: 500 Lira
Abone: Yıllığı 40, Altı Aylığı 22 Lira

Bayiler için müracaat adresi:
ANADOLU DAĞITIMI: Hürriyet Dağıtım Ltd. Şirketi Cağaloğlu, Emek Han 19. İstanbul.
İSTANBUL DAĞITIMI: İbrahim Kazma. Ankara caddesi, Vilayet Han. İstanbul.

DURAN OFSET BASIMEVİ - İSTANBUL, 27 71 34

5 YOLCU

— 9 —

Riff, karanlık odada gözlerini kırpıştırdı. Sonra oda birdenbire hafifçe aydınlandı. Ayın ışıkları pencereden içeriye süzüldü. Sanki bu bir işaretmiş gibi bongolar tekrar başladı. Bu defa sesleri daha şiddetli, daha heyecanlıydı.

Genç adam yataktan fırlayarak pencereye koştu.

Bu sefer bongoların sesleri bir hayli yüksekti. Riff, gürültünün geldiği istikameti bulabileceğinden emindi. Uzaklardaki sık ağaçların arkasında bir şeyler oluyordu.

Riff, çabucak giyinerek, aşağıya indi. Otel de gayet sessizdi... Sessiz veya... ...bomboş. İçeride çıt çıkmıyordu. Riff bir an otelde kendisinden başka canlı yokmuş gibi bir hisse kapıldı. Geç kalmıştı. Diğerleri, gecenin veya bongoların cazibesine kapılarak, çoktan dışarı fırlamışlardı.

Sonra Riff, yanıldığını anladı. Odalardan birinde biri horulduyordu. Başka biri ise uykusunda konuşmaktaydı.

Dışarıda bongoların sesi daha belirli ve daha davetkârdı. Sese doğru yürümek çok kolaydı. Ağaçlar bir mania giib önüne dikilince Riff, durakladı. Sonra da ilerleyerek, ince bir patika buldu. Bu ağaçların arasından kıvrıla büküle ilerliyordu. Etrafa ağır, pis bir koku yayılmıştı. Sıcak bir rutubet Riff'in elbiselerinden içeriye sızmağa başladı. Genç adam, zaman zaman dallara ve sarmasıklara çarpıyordu. Fakat bunlar ne hışırdıyor ne de çıtırdıyorlardı. Yağlı gibi kaygan şeylerdi bunlar. Dalların arasından süzülen hafif ışıkta da acaip acaip parlıyorlardı.

Ayın ışıkları sönük ve soğuktu. Fakat ileride daha sıcak bir şey vardı. Kızıl ışıklardan orada bir ateş yakıldığı anlaşılıyordu. Riff, yaklaşırken, alevler ağaçların arasından kırmızı diller gibi uzanıyordu.

Riff, ormandaki bir açıklığın kenarına erişmişti.

Ateş tam orada yanıyor, dumanlar dalların arasından göğe doğru yükseliyordu. Bunun etrafında erkekler ve kadınlar dans etmekteydiler. Hepsi siluet halinde gözüküyorlardı. Sadece ateşe doğru atlayıp gerilerken yüzleri ve vücütleri aydınlanmaktaydı. Bongolar adetâ yeri sarsacak bir kuvvetle çalınıyordu. Arada sırada iniltiye benzer bir ses yükseliyor, bir yerlinin söylediği bir şarkı bongo gürültüsünü ve yerlilerin ayak seslerini bastırıyordu. Acaip, ıstırap dolu bir melodiydi bu.

Diğerlerinden daha iri olan bir siluet yerlilerin meydana getirdiği daireyi aşarak, tehlikeli denilecek bir şekilde ateşe yaklaştı. Kırmızı ışık bir şeytana benzeyen koskocaman bir maskeyi aydınlattı. Dansedenler birdenbire durdular. Vücütleri kaskatı kesilmişti adetâ. Davullar bu sefer başka bir ritmle gümbürdemeğe başladı. Maskeli zenci, kollarını havaya doğru kaldırarak, anlaşılmaz bir şeyler haykırdı. Daha doğrusu Riff, adamın ne söylediğini anlamadı. Belki bir emir vermiş, belki de küfretmişti. Sesi gayet sert ve katiydi. Dansedenler zencinin sözlerinden sonra büsbütün coştular. Şimdi kadınlar ve erkekler deli gibi zıplayıp, atlıyorlardı.

Riff, bir çalının arkasına çökerek, seyretmeğe başladı. Yerliler kendilerini iyice bırakmışlardı. Her halde iyi eğleniyorlardı.

Ritm, Riff'i rahatsız ediyordu adetâ. Sonra trompetçi bunu o akşam duyduğu melodiyle birleştirdi. O zaman fevkalâde bir şey ortaya çıktı. Parmaklarını şaklatarak, temp tutmağa başladı. Kafasının içi armoni doluydu. Bu kısmı tenor saksafon çalabilirdi. Sonra hep birden... Tabii bongo daima duyulacaktı.

Riff, terlemeğe başlamıştı. Çalının arkasına saklanmış olmasına rağmen heyecan kendisini yoruyordu. «Ya ateşin önünde dansedenlerin arasında olsaydım? Her halde sıcaktan ölürdüm.»

Genç adam elini cebine sokarak, not defterini çıkardı. Bunu hiç bir zaman yanından ayırmaz, ilham geldiği zaman hemen kaydederdi. Bir sahifeyi açarak, kalemle çabucak bir porte çizdi. Hafifçe ıslık çalarak, melodinin notalarını yazmağa başladı.

İlk sekiz mezürü yazmış, bongoların ısrarlı ritmini kaydetmişti. Birdenbire koskocaman bir el defterin üzerine indi.

Riff, ince bir sesle haykırarak, yere oturuverdi.

Tepesine, yüzü korkunç bir şekilde boyanmış dev gibi bir adam dikilmişti. Her halde bütün bu boyaların altında nazik nazik gülecek, dostça konuşacak bir ağız vardı. Ama o boyalarla adamın çehresine düşmanca bir ifade verilmişti. Riff, usul usul ayağa kalktı. Dev gibi zenci gözlerini hiç kırpmadan ona bakıyordu. Riff, kendini zorlayarak, hafifçe güldü. Hürmetkâr bir tavırla elini alnına götürdü. Sonra da dönerek, geldiği patikaya doğru atıldı.

Fakat yanlardan sıyrılan iki, çevik gölge onu hemen yakaladılar. Genç adamı, dirseklerinden tuttukları gibi havaya kaldırdılar. Riff, çırpınacak oldu ama sonra bundan vazgeçti. İki zenci onu geri çevirerek, tekrar açıklığa doğru götürdüler. Bir an,... korkunç bir an,... trompetçi adamların kendisin ateşe atacaklarını sandı. Fakat zenciler onu dansedenleri narasına, o iğrenç maskeli adamınkarşısına bırakıverdiler.

Müzik, durdu. Herkes derin bir nefes aldı. Sonra ortalığa derin bir sessizlik çöktü.

Riff, öne doğru bir adım attı. Fırsat bulur bulmaz, hemen oradan kaçmak niyetindeydi. Sonra, ona doğru dönmüş olan yerlilerin yüzünü gördü. Ve o zaman kaçmağa kalktığı takdirde fazla ilerleyemiyeceğini anladı.

Maskeli voodo sihirbazı, ona doğru iki adım attı. Maskesini kaldırdı. Riff, «Adamın yüzü maskeden daha da berbat,» diye düşündü.

Zenci, hiddetten iyice kısılmış birsesle, «Sen kimsin?» diye homurdandı.

— «Şey, ben...» Trompetçinin sesi de boğuklaşmıştı. «Benim adım...» Yutkundu. Sonra da ciyah ciyak bağırdı. «Riff Railey... Evet, tamam. Adım Riff Railey. Sizinle tanıştırıldığımı hiç sanmıyorum. Acaba adınız...»

— «Ben Vrim'im.»

— «İsminiz çok ilgi çekici. Fakat sizi fazla rahatsız etmek istemiyorum...» Rıff, çıldırmış gibi konuşuyordu. Müsaadenizle. Artık benim otele...»

— «Bu nedir?»

Vrim, Riff'in nota yazdığı defteri kaldırdı.

— «Şey... çaldıkları o güzel parçayı dinliyordum... Sonra... ben...» Riff'in sesi alçaldı, alçaldı, bir fısıltı halini aldı. «O... parçayı yazdım.»

Fısıltı, dansedenlere kadar yayıldı,sonra da ağaçlardan aksetti sanki.

Vrim, haykırdı. «Büyük ilâh Dambala'nın kutsal müziğini mi yazdın?» Zenci, defterfi yukarı kaldırdı. Sonra da bunu haşin bir hareketle ateşe attı. Etrafa kıvılcımlar saçıldı. Alevden diller uzanarak, titreyen kâğıtları adetâ oburlukla yutmağa başladı.

Riff, inledi. «Bu da yapılır mı yani? Bu şarkı sayesinde bir servet kazanabilirdik. «Bu büyük kaybın acısı içine işlemişti adeta. Vrim'in hiddetle bağırmasına aldırmadı bile. «Bunu bütün şarkıcılar tutardı. Belki de bir milyon plâk satılırdı. Size bir teklifte bulunayım... Eğer bu parça sizin eserinizse, kârı yarı yarıya paylaşabiliriz.»

Voodoo sihirbazı o kadar kızdı ki, neredeyse trompetçiyi de defterinin arkasından ateşe atacaktı. Zenci, öfkeyle, «Bu şarkı tanrı Dambala'ya ait,» diye cevap verdi. «Bu parçayı asırlardan beri sadece ona tapanlar bilir. Sadece ona tapanlar...»

Riff, mırıldandı. «Asırlardan beri mi? O halde artık bunun için telif hakkı vermek lâzım değil. Yani parçayı istediğim zaman, istediğim yerde çalabilirim. Şunu demek istiyorum Bu şarkı artık halkın malı olmuş. Buna göre...»

Sözleri yarıda kaldı. Zira, Vrimonu beyninden yakalayıp, kendisine doğru çekmişti.

Riff, inledi. «Elbisemi buruşturuyorsunuz.» Bir taraftan da kendi kendini tebrik ediliyordu. Tıpkı filmlerde olduğu gibi tehlike karşısında soğukkanlılığını, alaycılığını elden bırakmabış, nükte bile yapmıştı.

Vrim, «Beni dinle,» diye homurdandı. Yüzünü iyice trompetçiye yaklaştırmıştı. Nefesi kokuyordu. Riff buna şaşmadı. Adam, devam etti. «Dambala, kıskanç bir tanrıdır. Eğer ondan bir şey çalarsan, senden bunun intikamını alır. Tanrı Dambala'dan bir şey çalmağa kalkma! Anlıyormusun?» Riffi bırakarak, genç adamı itti. «Haydi! Git artık!»

Dans eden yerliler, Riff'in geçmesi için gerilediler. Genç adam onların bunu nezaketlerinden yapmadıklarını farketti. Zencilerin, sanki kendisinde salgın bir hastalık varmış, bunun onlara geçmesinden korkuyorlarmış gibi bir tavır takınmış olduklarını görmüştü.

Riff, kabil olduğu kadar neşeli bir tavırla, «İyi geceler. İyi geceler...» diye seslendi. Sonra patkaya koşarak, hızla otele doğru yürümeğe başladı.

RİFF RAİLEY, profesyonel birmüzisyendi. Onun vazifesi halka istediğini vermek ,onu sinirlendirecek parçalar çalmaktan kaçınmaktı. Modern caz meraklılarının doluştuğu kulüplerde New Orleans stili parçalar çalmazdı tabii. Yerlilerin voodoo sihirbazlarını kızdırdığı takdirde, Dupont da fazla çalışamıyacağını da biliyordu. Bu yüzdeno acaip gece olanları hafızasının derinliklerine gömdü.

Fakat bu ilelebet orada kalacak değildi. Paiti adasından ayrıldıktan, sevgili Londra'sına döndükten sonra duyduğu müzikten istifade edecekti. Öyle fevkalâde bir parçanın ziyan olmasına göz yumamazdı. Londra Paiti'den çok uzaktı. Yerlilerin oşarkıyı çaldığından haberleri bile olmazdı.

Hattâ dansör ve dansözler tutarak, bir voodoo numarası da hazırlayabilirdi.

Not defterinin yakılması da ilk anlarda sandığı gibi o kadar mühim değildi. Bir kayıp sayılmazdı bu. Zira o parça ve bongoların ritmi hafızasına yer etmişti.

Flamingo'daki müddet dolduktan sonra vapura binerek, yola çıktılar. Hepsi de güneşten yanmışlardı. Henüz memleketlerinden çok uzakta olmalarına rağmen İngilterenin iklimi hakkında şakalar yapmağa başladılar. Riff ise şarkının bir kaç mezürünü yazdı. Neyse! Parçayı unutmamıştı.

Unutmamıştı, unutmamıştı ama nedense elin emirlerine uymak, şarkıyı kaydetmek istemiyordu. Her noktayı yazarken, bileğinden başlayan bir sancı parmaklarının ucuna kadar yayılıyor, elinin sanki felce uğramış gibi duraklamasına sebep oluyordu. Fakat Riff, şuur altının kendisine böyle bayağıca oyunlar oynamasına mü sade eedcek değildi. Genç adam, kendiisni zorlayarak, şarkıyı, partisyonları yazdı ve

Şimdi bu hafif bir meltemden çok farklıydı. Sesi vardı bu rüzgârın. Uluyan, tehdit dolu, tehlikeli bir sesi. Kızlar, bu ses yüzünden haykırarak, ayağa fırladılar. Masalar ve sandalyeler devrildi...

bunları orkestradakilere dağıttı. Londra'daki açılışta alâkayı çekecek, fevkalâde bir şey çalacaklardı.

Riff, Londra'ya erişince kendisini memnun eden birşey öğrendi. Wally Shine, Sammy Coin'i de orkestrayla şarkı söylemesi için tutmuştu.

Açılış gecesinin fevkalâde heyecanlı geçeceği daha ilk anlardan belliydi. Kulüp tıklım tıklım doluydu. Tam formunda olan Sammy şarkı söylemeğe hazırlanıyor, Riff ise yeni numarasını nasıl karşılayacaklarını düşünüyordu.

Neyse... Hiç olmazsa burada voodoo madalyonu takan kimse yoktu. Kızlar Londra'lı güzellerdendi. Kimisi neşeliydi, kimisi mağrur. Omurları ve sırtları da adalılarınkinden daha beyazdı tabii. At yarışlarından, balolardan, modadan bahsediyorlardı. Kimse, «Acaba Dambala'nın rakipleri civarda mı?» diye telâşla omzunun üzerinden bakmıyordu.

Sammy, bu kulüpte Flamingo'ya nazaran daha rahat etmiş gibiydi. Hızlı bir şarkı söylediği zaman, salon çın çın öttü. Müşterilerden bazıları onualkışlayacak kuvveti bile buldular.

Nihayet beklenilen an geldi.

— «Şimdi size sürprizimiz var...»

Kulübün sahibi Harry adın da bir adamdı. Fazla para harcamamak ve tuttuğu sanatçıları da gözden kaçırmamak için takdimciliği kendisi yapardı. Harry, sanki bir sır söyleyecekmiş gibi bir tavırla mikrofona doğru eğildi. «Riff Railey, Antiller'e yaptığı son yolculuğu sırasında eski bir voodoo parçası duymuş. Bunu orkestrasına göre düzenlemiş. Sanki bu gece bu şarkıyı size çalacak... Ha, aklıma gelmişken, Riff'in bu şarkıyı nasıl dinlediğine dair bir hikâye de var...»

Sammy Coin, Riff'e yaklaştı.

— «Parçayı muhakak çalacakmısın?»

— «Neden çalmayayım?»

— «Sana bir şey söyleyeyim mi? Çok cesursun.»

Riff, neşeyle, «Teşekkür ederim,» diye cevap verdi.

Sammy, ilâve etti. «Bu cesaretin ölümüne sebep olmasın da, dostum.»

Riff, yutkundu. Sonra da kendisini zorlayarak güldü.

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

Sammy, konuşmasına devam etti «Ama üzülme. Amcam cenaze levazımatçısıdır. Senin için iskonto yapar»

— «Senin gibi dostlarım olduğu için, düşmana hiç ihtiyacım yok»

Takdimci heyecanla sesini yükseltti. «İşte karşınızda Riff Railey ve... *Voodoo!*»

Işıklar sönükleşirken, Riff de, sahnenin önüne doğru ilerledi. Ortada ağır ağır dönen yürenin üzerindeki kesiklerden akseden hafif ışıklar etrafı biraz aydınlatıyordı Duvarlarda ve masa örtülerinde parlak renükler birbirini kovalamaktaydı. Tenor saksafonun ucunda evvelâ mor, sonra da portakal rengi bir akis belirmişti.

Riff, trompetini dudaklarına götürdü.

Bongolar çalmağa başladı. Binlerce kilometre uzaklarda bir yerde doğmuş olan yabancı bir tempoydu bu Parçanın dumanlı bir Londra kulübürde yeri yoktu. Ayakların çıplak, vücutların gölgelerden daha olduğu tropiklere has bir şeydi o. Bu ilkel moledi, bazı masalarda ki çiftleri endişelendirdi. Bazıları ise ani bir heyecanla gülerek, dans pistine fırladılar.

Riff, gözlerini kapayarak, çalmağa başladı. Ritm, adeta bir kalp çarpışını andırıyordu. Riff, sanki trompeti çalan kendisi değilmiş gibi bir hisse kapıldı. Başka bir kuvvet idareyi ele almıştı. Müzik âletinden o notaları o çıkarıyordu. Başka dünyalardan gelen bir rüzgâr genç adamın alnını okşuyordu. Paiti'deyken aldırmadığı o parlak renkli tropik çiçeklerinin kokusunu duyuyordu. Sonra buna korkunç, iğrenç, tiksinti verici birkoku karıştı.

Riff, gözlerini açtı.

Tam önünde, saçlarını tepesine toplamış sarışın bir kız vardı. Kızın saçları nereden çıktığı belli olmayan bir rüzgârda hafifçe uçuşuyordu. Galiba vantilâtörleri açmışlardı.

Bir kadın, kavalyesinin gözlerine giren saçlarını eiyle arkaya itti. Sahnenin yakınındaki bir müşteri şikâyete başladı.

Salonun dibindeki kapılar açılıp kapanıyor, gitgide hızlanarak, adeta acaip bir tempoya uyuyorlardı. Masa örtülerinin uçları dalgalanıp duruyordu.

Riff, orkestradakilere baktı. Arkadaşları kaşlarını çatmışlar, kendilerini müziğe vermeğe çalışıyorlardı. Birdenbire bir nota havalandı. Sanki girdaba düşmüş gibi döndü, döndü ve nihayet salonun öbür tarafına doğru uçtu. Rüzgâr şiddetlendi. Şimdi bu hafif bir meltemden çok farklıydı. Sesi vardı bu rüzgârın. Uluyan, tehdit dolu, tehlikeli bir sesti. Kızlar bu ses yüzünden haykırarak, ayağa fırladılar. Masalar ve sandalyeler devrildi. Erkekler, yerlerinden fırlayarak, damlarını kapılara doğru adeta sürüklercesine götürdüler. Esen rüzgâr değil, bir kasırgaydı sanki. Kırık eşyalar yerde yuvarlanıyor, ahali bunlara takılarak, sendeleye sendeleye ilerliyor, dışarıya, sakin geceye çıkmağa çalışıyordu. Bu gürültüde bongoların sesi güç duyuluyordu. Riff, orkestra arkasında duraklayancıya kadar trompetini inatla çalmağa devam etti. Rüzgâr adeta vahşi çığlıklar atıyor, bu kafalarında müthiş yankılar yapıyordu. Riff, trompeti sıkı sıkı tutuyor, bir taraftan da yüzünü rüzgârın kükreyen nenesinden korumağa çalışıyordu.

Sonra ışıklar söndü.

Bunlar tekrar yandığı zaman etraf derin bir sessizliğe gömülmüştü. Kulübün sahibi Harry, kapıdaki elektrik düğmesinin yanından sendeleyerek, ayrıldı, alt üst olan salonun haline uzun uzun baktı. Sonra üzüntülü bir tavırla kırık tabak ve bardakların üzerinden ilerledi.

— «Şuraya bakın! Şuraya bakın! Kulübüm mahvoldu! Halbuki buraya o kadar masraf etmiştim.»

Sammy, «Burası sigortalı değil mi?» diye sordu. Müstehzi sesi boş salonda acaip akisler yaptı.

Harry, hayretle ona baktı. Sonra da ağır ağır, «Sahi,» dedi. «Öyle ya...» Kırık sandalyeleri, sapları iyilip bükülmüş olan aplikleri uzun uzun süzdü. Dans pistinin yanındaki halının boydan boya yırtılmış olduğunu görünce, üzüleceği yerde sevindi. «Şuraya yeni perdeler asarım... Duvarlara yani kâğıt geçirtirim...» Salonda dolaşmağa başladı. Artık sadece iyice kırılmamış bir şey gördüğü zaman üzüntüyle başını sallıyordu.

Sammy, bakışlarıyla Riff'i itham etmekteydi. «Demek sen voodoo'yla meşgul olmağa karar verdin!» Riff'in, dağılmış olan notaları toplayışını seyretti. Artık salonda ikisinden başka kimse kalmamıştı. Sammy, bir iki dakika sonra, «Ne yapıyorsun?» diye sordu.

Riff piyano partisyonunu tetkik ediyordu. Şarkının daha ortasına geldikleri sırada bir terslik olduğunu anlamıştı. Piyano partisyonu iiy değildi. Bunun muhakkak düzeltilmesi lâzımdı.

Usulca mırıldandı. «Düzenin bazı yerleri bozuk . Notaları eve götürüp, çalışmalı.»

— «Eve götürüp, çalışacak mısın?» Sammy, gözlerini ümitsiz bir tavırla tavana dikti. «Burada olanlardan sonra mı?»

— «Burada ne oldu?»

Sammy,indeli. «O rüzgârı kimin yolladığını sanıyorsun? Bir meteoroloji mütehassısının mı? Bu voodoo'yu, oğlum. Dambala'nın işiydi bu... Bana kalırsa, sen o notaları hemen... hemen... yak!»

Riff, etrafına, salona bakındı. Burası iyice karışmış, eşyaların çoğu parçalanmıştı. Belki Sammy haklıydı. Fakat trompetçi bu korkakca ihtarı kafasından kovdu. Böyle batıl inançlara aldıracak değildi. Her halde Dambala okyanusun ötesinden uzanıp, onu cezalandırmağa kalkmayacaktı. Voodoo'ya Paiti'li yerliler inandırdı sadece.

Buna rağmen kulübe bir şeyler olmuştu. Belki de havalandırma tertibatı birdenbire bozulmuştu. Modern makineler de, vahşilerin tanrıları kadar tehlikeliydiler.

Müzik hala kafasında yankılanıyordu. Aranjmanı düzelt-

(Devamı 32. sayfada)

ÖLÜM SÜVARİLERİ

Karaoğlan, Bayırgülü'nü Mançuların elinden kurtarmak isterken kendi de yakalanır ve bir meydanlığa öldürülmek için getirilir. Fakat Karaoğlan ve Bayırgül'ü; Mançuların gafletinden istifade ederek buradan kaçarlar...

62
HAYVAN KOŞMUYOR ÖTEKİ ATLARIN YANINA GİTMEK İÇİN DİRENİYOR. TAM ARADIĞIM BEYGİRMİŞ HANİ!..
İŞTE! ÇEVİRİN KAÇIRMAYIN!
Kuzey bozkırlarının inatçı ulusu Mançular aç sırtlanlar gibi Karaoğlan'ın önüne çıktılar...
ÖLÜ VEYA CANLI ONU MUTLAKA YAKALIYACAĞIZ, HAYDİ...
NİYETLERİ KÖTÜ. DURUP KAVGA ETMEKTEN BAŞKA ÇARE YOK!..

ŞU EĞERE ASILI UZUN İPTEN BAŞKA ELE GEÇER BİR ŞEY YOK! ÇOK DİKKATLİ DÖĞÜŞMELİM!

Karaoğlan, Moğol işi kalın urganı ikiye üçe katladı, Mançuların üstüne saldırdı...
GELİN BAKALIM ORMAN KİBARLARI. SİZE YENİ USÜL BİR DAYAK ÇEKEYİM...

Gerçekten uzun ve ağır İp kurşun gibi vınlıyarak döndü ve bir Mançu eri beyin üstü yere uçtu...
BİRİ GİTTİ BEŞİ KALDI.
AMAN!
BU ATIN SAĞRISINA İYİ SAKLANIYOR, AMA ONA GÖRE DE OYUNUMUZ VAR.
ATINI KARGILAYIN! BAŞKA TÜRLÜ YAKALIYAMIYA-CAĞIZ!..

ÂDİ KÖPEK! AT KARGILAMAKTA SİZE HAS BİR KAVGA USULÜ GALİBA!..
AMAN!
Fakat bir Mançunun kargısı ışıladı...
Ağır sopalı keskin çelik ağızlı kargı zavallı atın böğrüne saplandı. Hayvan önce acı acı kişnedi. Neye uğradığını anlıyamadı...
HAYVANI VURDULAR! BÖYLESİ KANCIKLIK... GÖRÜLMÜŞ ŞEY DEĞİL!..

Can acısıyla debelenen at, yere yıkılmadan Karaoğlan, kendisini yere attı...
66
Bir Mançu vahşi çığlık-lar atarak geliyordu...
GELİYOR. ÖLÜMÜNE SALDIRI-YORLAR!
Karaoğlan Sibiryalı vahşinin kızgınlığın-dan yararlandı. Kıçüstü oturup Mançu'yu ayaklarıyla havalan-dırdı...

67
Havada iki takla atan yoksul, boynu üstüne düştü. Kemik çatırtısını duymıyan kalmamıştı...
Karaoğlan iyice zorda kalmıştı. Umutsuzca sağına soluna bakındı. Birden gözleri parladı.
IRMAĞIN KIYISI SAZLIK SUYA DALARSAM KAYBOLABİLİRİM...
Karaoğlan'ın gördüğü su, Amur ırmağının Zeya koluydu. Delikanlı düşünmeden buz gibi suya balıklama atladı...
ARTIK GEÇMİŞ OLA! BENİ YAKALIYAMAZLAR!..

Karaoğlan suya girer girmez yerini değiştirdi , suyu bulandırdı...
Bulanık suda bir şey göremiyen Mançular kargılarını sokup çıkar-maga başladılar...
İŞTE BU KÖTÜ-HER AN BİR SİVRİ DEMİR BEYNİME SAPLANA-BİLİR!..
DURDULAR DÖNÜYORLAR NE OLDU ACABA? SESSİZCE ÇIKIP BAKMALI...

TELÂŞLI TELÂŞLI KONUŞUYORLAR- YOKSA BİZİMKİLER Mİ YETİŞTİ...
Mançuların zor anlaşılan konuşmalarına kulak kabartan Karaoğlan'ın neşesi kaçıverdi...
KIZI YAKALAMIŞLAR- ATININ AYAĞI KIRILMIŞ-
OĞLANI KOVALAMASAK DA OLUR ARTIK!
NEEE? BAYIRGÜLÜ KAÇAMAMIŞ DEMEK! HAY BÜTÜN ALBIZLAR CANINI ALSIN BUNLARIN!
EVET! KIZI BİZE BIRAKMAMAK İÇİN KENDİ AYAĞIYLE GELECEK! HAYDİ, KIZI ALIP OBAYA DÖNELİM-

Mançular gidince Kara-oğlan sazlıktan çıkıp yürümeğe başladı...
BAYIRGÜLÜ-NÜ ONLARA BIRAKAMIYACA-ĞIMI İYİ BİLİYOR-LAR. BÜTÜN UĞRAŞ YENİ-DEN BAŞLI-YOR ŞİMDİ.
UMUDUNU YİTİRME KARA-OĞLAN. İŞTE BİR YER-YÜZÜ MELEĞİ GELİYOR, SANA YAR-DIM İÇİN.
Gelen bir ulaktı. Güneyden kuzeye haber gö-türüyordu. Hiçbir şeyden habersiz yoluna gidiyordu. Ansızın ---
KUSURA BAKMA AHBAP. BUNU YAPMAK ZORUNDAYIM!
Karaooğlanın bir kötülük yapmağa niyeti yoktu, ama Mançu ulağı büyük bir çeviklikle elini enli palasına atınca Karaoğlan da gözünün yaşına bakmadı---
HIGGG!..
SEN ZORLA KAŞINIYORSUN! TORBANDAKİ BETİKLERE EL SÜREN DOMUZ OLSUN. BANA SENİN URBALARINLA ATIN GEREK!..

Aradan epey zaman geçti. Gün düştü, sular kararmağa başladı... Bu sırada uzun tüylü börkü yüzünü iyice kapatmış olan bir atlı, Zeya suyunu geçmiş Mançu karargâhına yaklaşıyordu.
72
Karargâhın yakınında oturan erler gelen ulağı görmüşlerdi...
BU GELEN KOTİNİ DEĞİL Mİ ?..
KOTİNİ OLMASI GEREK..!.. AMA O BÖYLE İRİ YAPILI DEĞİLDİR. HELE YAKLAŞSIN BAKALIM...
Fakat atlı hızla yanlarından geçince...
HEEY! BURAYA GEL! DUR DİYORUM YOKSA...
BU BİR ÇAŞIT YA DA HAİN! YAKALIYALIM, KOŞUN!

HAY KATIR SOYU AYGIR HAY!..
73
BİR ŞEY YAPAMAM. HER YANDAN SARILDIM.
Karaoğlan, dört bir yandan sarılınca hiç kavgaya neye yeltenmedi. Amacı başka idi şimdi onun...
KIPIRDARSAN BAĞRINA SAPLARIM KARGIYI..!
KAÇMAĞA NİYETİM YOK. BENİ HAKAN BEKTOR'A GÖTÜRÜN!
ONA SÖYLİYE-CEK ÖNEMLİ SÖZLERİM VAR... GECİKİRSENİZ BUNU KELLELERİNİZ-LE ÖDERSİNİZ ÇABUK!..

Karaoğlan'ın istediği olmuştu. Kollarını avcı işi bağlayıp Bektor'un çadırına götürdüler.
GELECEĞİNİ BİLİYORDUM DELİKANLI! SENİN GİBİ YÜREKLİSİNİ GÖRMEDİM.
BİZİ YALNIZ BIRAKIN! BÖYLE YİĞİTTEN KİMSEYE KÖTÜLÜK GELMEZ... HAYDİ, ÇIKIN DIŞARI!
74
Otağda yalnız kalmışlardı. Karaoğlan, Bektor'un bu derece mert davranacağını ummamıştı. Rahatça konuştular.
DÖNÜŞÜNE SEVİNDİM. ORDUMDA SENİN GİBİ BİR KAÇ SUBAY OLSAYDI RAHAT EDERDİM.
BURAYA SUBAY OLMAĞA GELMEDİM BEKTOR! KIZ ARKADAŞIMI YAKALADILAR. YİNE ONU İSTEMEĞE GELDİM...
YAMAN ADAMSIN. AMA BÖYLESİNE CESARET BİRAZ FAZLA DEĞİL Mİ? SENİ ÖLDÜRÜP ONU DA CARİYE YAPMIYACAĞIMI NE BİLİYORSUN?
ADAMLARINLA MERTÇE YARIŞTIM VE KAZANDIM. SEN BÖYLE BİRİNİN DEĞERİNİ ÖLÇEBİLECEK BİR BAŞBUĞSUN BEKTOR.

Karaoğlan, Bektor'la konuşurken çadırın kıl keçe kapısı açıldı, Agadir göründü.
75
AH, SEN... KARAOĞLAN, BURADASIN HA!.. NİHAYET ELİME DÜŞTÜN.
KENDİNE GEL AGADİR... KARAOĞLAN BENİM KONUĞUMDUR...
FAKAT NASIL OLUR. O BİR YAĞI * DIR. YAŞAMASI GEREKMEZ. SENİN CİLASINLARINI KÜÇÜK DÜŞÜRDÜ...
* Yağı: Düşman
BAŞBUĞ BENİM, BENİM SÖZÜM YERİNE GETİRİLİR, AGADİR. SABRIMI TAŞIRMA ONU YURDUNA KADAR SEN YOLCU EDECEKSİN. HAZIRLAN!..
FAKAT! PEKİ. BAŞ ÜSTÜNE BEKTOR!..
Karaoğlan, elini kolunu sallaya sallaya Mançuların çadırları arasında dolaşıyordu artık...
BAYIRGÜLÜ'NÜ HEMEN İŞE KOŞMUŞLAR. KEÇİLERİ SAĞMAK İÇİN DE BULUNMAZ BİR KIZDIR...

Ordunun keçi sürüsünü sağmakla görevlendirilen Bayırgülü, tanıdık bir ıslık sesiyle irkildi... Bu sesi iyi tanırdı, ama kulaklarına inanamıyordu.
KARAOĞLAN'IN ISLIĞI. NASIL OLUR. DÜŞMÜ GÖRÜYORUM. YOKSA ÖTE DÜNYAYA MI GÖÇTÜM ?
KARAOĞLAN! SEN HA...AH SEVGİLİM! GÖZLERİME İNANAMIYORUM...
Bayırgülü, süt bakracını attığı gibi Karaoğlan'a koştu...

BENİ BIRAKMIYACAĞINI BİLİYORDUM, AMA BURAYA DÖNMENDEN DE KORKUYORDUM. SENİ NASIL SAĞ BIRAKTILAR, HÂLÂ AKLIM ALMIYOR. ANLAT, YOKSA AKLIMI OYNATACAĞIM...
BIRAK OYNATMAYI DA SÜTLERİ SAĞ BİTİR. YOLA ÇIKACAĞIZ...
Karanlık yüzlü, kötü yürekli Agadir, iki gencin mutlu kucaklaşmalarını kanlı gözleriyle seyrediyordu...
İYİ SARILIN... BU MUTLULUĞUNUZ UZUN SÜRMİYECEK!..

Bektor, bır gün dinlenmelerini söylediyse de Karaoğlan "ne olur ne olmaz" diye hemen yola çıkmak istedi. Agadir'in buyruğunda bir bölük er ile çamurlu bir yolda yolculuğa başladılar...
78
AGADİR'İN BİZİ, ADAM GİBİ YOLCU EDECEĞİNİ SANMIYORUM. GÖZÜMÜ DÖRT AÇMALIYIM.
Karaoğlan, bir ara çerilerin kendi aralarında gizlice konuştuklarını gördü...
BAYIRGÜLÜ, HAZIRLIKLI OL. AGADİR'İN ADAMLARI BİR HAİNLİK DÜŞÜNÜYORLAR GALİBA...
Biraz sonra iki atlının kafileden dört nala ayrıldığını gördüler...
İŞTE! BİR İŞLER ÇEVİRMEĞE BAŞLADILAR...

79
EE! AGADİR YOLDAŞ. BUNDAN SONRASINI BİZ GİDERİZ ARTIK, SİZ ZAHMET ETMEYİN.
ÖYLE Mİ?.. YURDUNUZA SAĞ VARAMAZSANIZ SUÇ BENDE DEĞİL... HAYDİ UĞURLAR OLSUN!
Bayırgülü ve Karaoğlan kafileden ayrıldılar.
BİRAZ SONRA GÜN DOĞUSUNA AT SÜ-RECEĞİZ. SORU SORMADAN DEDİ-Gİ YAP.
PEKİ AMA NEDEN?

Agadir'in birtakım mânâlar gizli uğurlamasından ve kafileden ayrılan iki atlıdan huylanan Karaoğlan, yolunu değiştirdi...
80
BEKTOR BİZİ SERBEST BIRAKTI. AGADIR BİR KÖTÜLÜK YAPMAĞA NASIL CESARET EDİYOR?..
BİZİ KAZAYA UĞRAMIŞ GİBİ GÖSTERECEK. BANA OLAN HINCINI ALAMADI BİR TÜRLÜ... BAK, YOLUMUZU DEĞİŞTİRİNCE PEŞİMİZE DÜŞTÜLER. TOPUKLA, ATINI!..

Gerçekten, planlarının bozulduğunu gören Mançular, açıkça Karaoğlan'la Bayırgülü'nü kovalamağa başladılar.
ATI SALIVER. O ALABİLDİĞİNE KOŞAR...

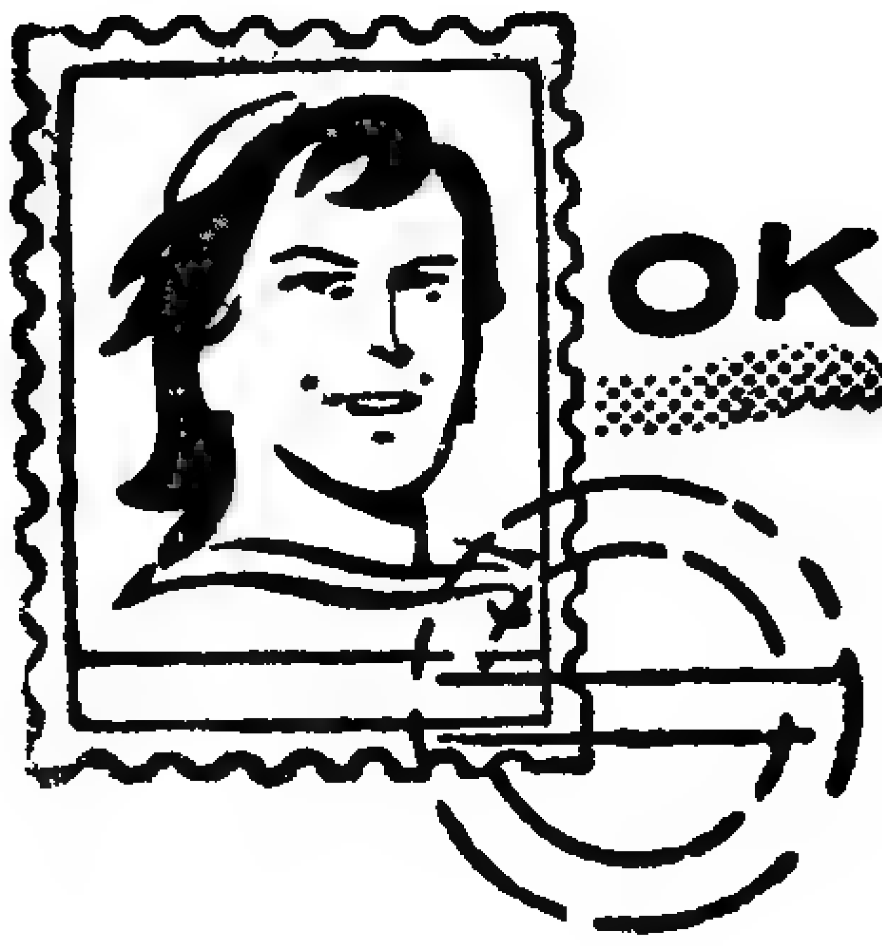

OKUYUCULARLA BAŞBAŞA

● **ERDAL KESKİN — TRABZON :**

İlginize ve "Altaydan Gelen Yiğit" filmi için bizi kutlamanıza candan teşekkür ederiz. İstediğiniz cildin mevcudu kalmadığı için yollıyamadık. Ödemeli işlem yapmadığımızı da bu arada size de tekrarlıyalım.

● **SİNAN BAŞKAN — ANKARA :**

Sorularınızı sıra ile cevaplıyoruz :

1 — Ogan, Şubat başındanberi yayınlanmaya başladı. Her hafta Pazartesi günleri çıkıyor. Bütün bayilerden bulabilirsiniz.

2 — Karaoğlan'ın "Altay'dan Gelen Yiğit" filmi Türkiye'nin her tarafında ve bazı dış ülkelerde de gösterilecek.

3 — Karaoğlan ciltlerinin tanesi 5 liradır. Ödemeli işlem yapmadığımız için tutarını posta havalesiyle yollaranızı ve istediğiniz ciltlerin adlarını da bildirmenizi rica ederiz.

● **VEDAT NURLU — TOKAT :**

İlginize teşekkürle cevaplarımıza geçiyoruz:

1 — İstediğiniz Karaoğlan adresinize postalandı.

2 — Suat Yalaz'ın fotoğrafını yakında göndereceğiz.

3 — Ogan, yabancı bir ressam tarafından çiziliyor, biz sadece Türkçeleştiriyoruz.

4 — Bundan önceki mektuplarınız elimize geçmiş olsaydı, mutlaka cevaplanırdı.

Çalışmalarınızda başarılar dileriz.

● **ALAEDDİN ERGİN ŞAHİN — GEREDE :**

Bugünkü maliyet hesaplarına göre, Karaoğlan'ı, daha üstün kâğıda, kapağını da parlak kâğıda basmamıza imkân yok. Ret-Kit yerine Karaoğlan macerası koymamızın imkânsızlığını da, bu sütunlarda birçok kereler açıkladık. Şimdiki 20 sahifeyi bile, Suat Yalaz ve diğer ressam arkadaşlar, bir hafta içinde güçlükle yetiştirebiliyorlar. Elimizde Karaoğlan'ın fotoğrafı yok. Yakında bir tablo vermeyi düşünüyoruz. Suat Yalaz'ın fotoğrafı da ilk fırsatta adresinize yollanacaktır.

● **METİN OLGUNER — İSTANBUL**

İlginize teşekkürler. Sorularınızı cevaplıyoruz :

1 — Radyolu Polisler'i yayınlamamıza imkân yok. Çünkü, bize bu macerayı gönderen Ajans, faaliyetini durdurdu.

2 — Her ay başında bir Karaoğlan cildi çıkarmayı biz de çok arzuluyoruz ama, ciltlerin zamanında yetişmemesi, kapakların baskısının gününde tamamlanmaması gibi sebepler yüzünden gecikmeler oluyor. Kusura bakmayınız.

3 — Elimizde Karaoğlan'ın büyük boy resmi kalmadı. Yakında vereceğimiz ilâvede bu arzunuza kavuşacaksınız.

4 — Her macerada, istediğiniz kahramanları sokmamıza imkân olmuyor. Bizi mazur görün. Arzularınızı göz önünde tutmaktayız.

5 — Son istediğinizi de mümkün olduğu kadar yerine getirmeğe çalışıyoruz.

● **YAHYA ÖZTOP - ARMUTLU/İZMİR :**

İlgi ve teveccühlerinize teşekkürler. Sorularınızın cevaplarını sıra ile veriyoruz :

1 — Suat Yalaz Karaoğlan çıkmazdan önce ressam olarak çalışırdı.

2 — Karaoğlan dergisinin satışı, bu tip resimli roman dergilerinin en üstündedir ama tirajımızı bildirmeyi doğru bulmuyoruz.

3 — Karaoğlan ciltlerinin bedelinin 5 lira olduğu doğrudur.

4 — Karaoğlan filminin foto-romanını ayrıca cilt halinde yayınlıyacağız.

5 — Daha fazla sayfa Karaoğlan çizmeğe ressam arkadaşların takadı yetmiyor.

6 — Maalesef Red Kit'in Türkiye'de yayınlanmamış macerası hemen hemen hiç kalmadı.

7 — Suat Yalaz'ın fotoğrafını ilk fırsatta yollıyacağız. Kartal Tibet ile Tülin Elgin'in resimlerini kendilerinden istemenizi rica ederiz. Adreslerini önceki sayılarımızın birinde yazmıştık.

● **ABDURRAHMAN KIZIL — ANKARA :**

Maalesef, Karaoğlan'ın ilk sayıdan itibaren tek tek sayılarının mevcudu elimizde yok. İkinci arzunuzu biraz erken bulduk. İlerde Karaoğlan maceralarını yeni baştan neşretmeyi biz de düşünüyoruz.

★

Hepinize selâm ve sevgiler...

RED KİT Mahkemede

AZ SONRA...
BURDAN BİRAZ İLERDE... ONBİR LİRAYI VERİN GİDEYİM BAY VİLYAM!
MERHABA BAY VİLYAM!
SİZİ HAYATTA GÖRDÜĞÜME SEVİNDİM!
BİZİ HORTLAK SAYMIYAN Bİ-RİYLE KARŞI-LAŞTIK NİHAYET.
LÂNGIRT'A DÖNMELİYİZ. SİZİ ÖLDÜRÜRLER DİYE BET TİKET'E VE ÖLÜ GÖMENE İDAM CEZASI VERDİLER. ASACAKLAR!
HAYDI GİDELİM!
OLMAZ!
ÖNCE BEN ONLARIN ASIL-MALARINA MANİ OLMAK İSTEMEM! SONRA ASILMAK ZOR DEĞİL Kİ... BEN DE ASILDIM!

NE KARAR VERDİN ?
BEN GİTMEYE CEĞİM DEDİM !
SENDEN ÇOK HOŞLANMIYORUM HAKİM !...
EĞER BENİMLE GELMEZSEN SENİ HAKİKİ HORTLAK YAPARIM !?
AZ SONRA...
GÜNEŞ BATMADAN VARMALIYIZ. ACELE GİDELİM !
67
BU YAŞTA KOŞAMAM YA...

BU ESNADA LÂNGIRT HAPISHANE - SİNDE... KORKUDAN DİŞLERİ TIKIR- DIYAN İKİ ADAM...
G..GÜNEŞ BATIYOR!
GÜNLERİN BU KADAR KISA OLDUĞUNU BİLMİYORDUM.
HAYDİ BAKALIM!..VAKİT GELDİ...
BIZIM IÇIN RAHATSIZ OLMAYIN!
HAYDI, YÜRÜSENE!
ATIM TOPAL - LIYOR!
68
H..HAPI YUTTUK!

DEVAMI VAR...

5 YOLCU

BÜYÜK HEYECAN ROMANI

(6 ncı sayfadan devam)

mesi, parçayı daha güzel bir hale sokması lâzımdı.

Fiff, azimli bir tavırla notaları çantasına yerleştirerek, gitmeğe hazırlandı. Dostça bir tavırla Sammy'nin omuzuna vurdu.

—«Yarın akşam görüşürüz.»

—«Yarın gece kulübünün açılabileceğini mi sanıyorsun?»

Makul bir sualdi bu. Fakat Riff, bu meseleye aldırmadı bile. Bir iki gün içerisinde bozuklukları düzeltir, hatta parçayı biraz daha uzatabilirdi. Genç adam, danslı bir voodoo numarası hazırlamak fikrinden hala vazgeçmemişti.

Kapıya eriştiği sırada Sammy'nin piyonada tek parmakla bir parça çaldığını duydu. Bu şüphelenebilecek kadar cenaze marşına benziyordu.

Riff, dönerek ona seslendi. «İyi geceler.»

— «Amcama yine iş çıkacak!» Sammy, üzüntülü bir tavırla tuşların üzerine eğildi.

Riff, karanlık geceye çıktı.

TAZE ve soğuk hava, dumanlı kulüpten sonra çok hoşuna gitti. Artık sokaklar tenhalaşmıştı. Müşteriler çoktan arabalarına atlayarak uzaklaşmışlardı. Her halde bir kısmı, başka, rüzgar esmeyen gazinolara gitmişlerdi. Diğerleri ise, «Son zamanlarda insan nelere tahammül etmek zorunda kalıyor,» diye söylenerek, evlerinin yolunu tutmuşlardı. «Bir daha oraya adımımı bile atmam.»

Riff, yan sokaktan ana caddeye doğru ağır ağır yürüyordu. Gündüz, kulübe provaya geldiği zaman yolun bir hayli kalabalık olduğunu görmüştü. Bazıları alış veriş için dükkanlara giriyor, bazıları ise kulüplerin arka kapılarına giderek, ısmarlanmış olan içki ve yiyeceklerini bırakıyorlardı. Fakat şimdi sokakta kimseler yoktu. İleride, caddeden bir araba hızla geçti.

Köşedeki elbise mağazasının vitrininde hala ışık yanıyordu. Parlak renkler nedense Riff'e cesaret verdi.

Hoş, trompetçinin buna ihtiyacı da yoktu ya. Mesleği icabı, geceleri sabaha karşı, böyle tenha sokaklardan çok geçmişti. Geceye alışık olan insanlardandı o. Güneşin parlaklığından çok neon ışıklarına ve sokak lâmbalarına aşinaydı.

Genç adam, ıslık çalmak için dudaklarını büzdü. Fakat daha sesi çıkmadan, ensesinde hafif bir rüzgâr hissetti.

Rüzgâr tekrar esmeğe başlamıştı.

Akşam fırtınalı geçseydi, o zaman kulüpteki hâdiseyi de kolaylıkla izah etmek kabil olacaktı. Neticede Londra'da da böyle fırtına çıktığı çok görülmüştü.

Fakat bu alâlâde rüzgârlardan değildi. Henüz bir meltemdi bu. Yavaş yavaş kuvvetleniyor, sokakta hafifçe inleyerek ilerliyordu.

Riff, dönerek geriye baktı. Görünürde kimseler yoktu. Genç adam döner dönmez, rüzgâr da birdenbire kesildi. Trompetçi titreyerek, paltosunun yakasını kaldırdı. Köşeye eriştiği için bayağı memnundu. Etrafta oradaki dükkândan başka aydınlık bir yer yoktu. Riff, yolu aşarak, karşıya geçti. Tekrar dar bir yan sokağa saptı.

Birdenbire önünde dev gibi bir adam belirdi. Sönük ışıkta kapkara bir çehre Riff'e doğru eğildi. Genç adam, hafifçe bağırarak, geriledi.

— «Kibritiniz var mı?»

Riff, cebinden kutuyu çıkararak, titreyen elleriyle bir kibrit çakmağa çalıştı. Sonra da kutuyu zencinin eline sıkıştırdı. «Alın... sizde kalsın.»

Adamın yanından telâşla uzaklaşarak, sokakta ilerledi. Rüzgâr da peşinden geliyordu. Vahşi bir hayvan gibi solumaktaydı bu. Nefesi ensesini yalıyordu.

Rıff, koşmağa başladı. Bir köşeyi döndü ve korkunç bir filmin acaip afişiyle burun buruna geldi. Kâğıdın bir ucu yırtılarak, ona doğru uçtu. Riff'in ayağı kaldırımdaki taşlardan birine takıldı. Trompetçi az kalsın yere yuvarlanıyordu. Siyah bir kedi, tiz bir sesle miyavlaayrak, yoldan koştu. Riff, yanlışlıkla çıkmaz bir sokağa saparak, çöp tenekelerine çarptı. Elinden çantasını düşürmüştü. Karanlıkta el yardımıyla bunu arayarak buldu.

Nihayet, geniş bir sokağa çıktı. Kenarda yanmakta olan lâmbalar adeta içini ısıttı. Birdenbire büyük bir araba kaldırıma yanaşarak, yanında durdu.

— «Piccadilly meydanına ne taraftan gidiliyor, ahbap?»

— «Şu... şu... şu taraftan.»

Riff, titreyen elini salladı, sonra da tekrar koşmağa başladı. Fırtına kulaklarında uğulduyordu. Adeta rüzgârla boğuşa obğuşa ilerledi. Nihayet kendisini apartımanına atarak, kapısını sıkıca kapadı. Birdenbire dışarıda rüzgâr kesildi. Riff, kapıya dayandı. Soluk soluğaydı. Evinde ve emniyette olduğuna iyice inandıktan sonra hem kapıyı kitledi, hem de sürgüyü itti.

Etraf derin bir sessizliğe gömülmüştü.

Sonra Riff, hafif iç çekişini andıran bir ses duydu. Belki de odanın bir köşesine gizlenmiş olan biri derin bir nefes almıştı. Fakat???

(Devamı Gelecek Sayıda)

Dizgi ve Baskı : TÜRKİYE BASIMEVİ

BOBIZOROS
BU AKŞAM BOBİ'NİN BANYO GECESİ!
BANYOYU HAZIRLIYALIM!
DÖN GERİ! KAÇMANIN TAM SIRAYDI!
HAY ALLAH! EVİMİN DUVARINA TEBEŞİRLE RESİM YAPMIŞ!
BEN KAÇAYIM, HAYVANI HİÇ SEVMEM.
YAKALADIM! DÖN BAKAYIM YIKANMAYA!
KEMİK
SABUNLU ŞU PİSLİKLERİ TEMİZLER!
BİZ YIKANDIK! GECE SEN YIKANIRSIN!!

HAFTALIK RESİMLİ KAHRAMANLIK DERGİSİ

KARAOĞLAN